Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

ΤΟΥ FERNAND DE FLEURY

(Σ' ἕνα νεκρικὸ θάλαμο. Καπνίζουν ἀκόμα δυὸ λαμπάδες μπρὸς στὸ ἄδειο κρεββάτι...)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ *(πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα).*—'Ο καϋμένος ὁ Γιῶργος.... Εἶμαι πολὺ ἄσχημα !...'Εκεῖνο τὸ νεκροταφεῖο, ὁ τάφος, τὸ νεκροκρέββατο ποὺ τὸν βλέπω ἀκόμη μέσα... *(Κλαίει)* Σὰν συλλογίζομαι πῶς δὲν θὰ τὸν ξαναδῶ πιά...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.—'Αγαποῦσα πολὺ τὸν μακαρίτη ἀδερφό σου· ἦταν καλὸ παιδί, φαινόταν ἐπιπόλαιος, μὰ εἶχε χρυσὴ καρδιά.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.—Μᾶς ἀγαποῦσε καὶ τοὺς δυό. Ἄφισε ὅ,τι εἶχε στὸ κοριτσάκι μας.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.—Βέβαια, ἡ μόνη παρηγοριά μου εἶνε ποὺ ἤρθαμε ἐγκαίρως σ' αὐτὴ τὴν πόλι ποὺ ζοῦσε γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουμε. Τίποτα δὲν τοῦ ἔλλειψε στὴν ἀρρώστεια του,χάρις στὶς περιποιήσεις καὶ τὶς φροντίδες τοῦ φίλου του Ρενέ.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.—Σὰν αὐτὸν τὸν φίλο τοῦ μακαρίτου δὲν βρίσκεται δεύτερος.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.—"Ενας ἥρωας. Εἴδες τόλμη ! Κι' ὅμως ὁ τυφοειδὴς πυρετὸς δὲν χωρατεύει, εἶνε κολλητικός.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.—Ποῦ εἶνε ἀλήθεια νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἀκόμα ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.—Θάμεινε στὸ νεκροταφεῖο ὥς ὅτου ὁ τάφος κλειστῆ, μὰ σὲ λιγάκι θὰ γυρίσῃ. Εἴδες, τί λυπημένος ποῦτανε ;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.—Καὶ τί κουράγιο νὰ περάσῃ τέσσερες μέρες καὶ τέσσερες νύχτες στὸ προσκέφαλο τοῦ καϋμένου τοῦ Γιώργου μας ! 'Αγαπιόνταν σὰν ἀδέρφια κι' ὁ Ρενὲ ἄφισε γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν ἀδελφό μου καὶ τὴν θέσι του μὲ κίνδυνο νὰ χάσῃ καὶ τὸ ψωμί του !

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.—"Αν χάσῃ τὴ θέσι του θὰ χαλάσω τὸν κόσμο.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.—Τώρα, τί λὲς νὰ δώσουμε γιὰ ἐνθύμησι στὸν Ρενέ ; 'Ο μακαρίτης πάντοτε τὸ συλλογιζότανε αὐτὸ πρὶν πεθάνῃ. Χρήματα δὲν θὰ δεχτῇ γιατὶ εἶνε φιλότιμος.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.—Χρήματα βέβαια ὄχι...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.--Νὰ τοῦ χαρίσουμε τὸ ἐγγλέζικο ἀμαξάκι τοῦ Γιώργου. Εἶνε μιὰ τρέλλα αὐτὸ τὸ ἀμαξάκι, μὰ μπορεῖ νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του γιατὶ ἀναποδογυρίζει εὔκολα.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.—"Αν τοῦ δώσουμε τὸ ἀμαξάκι πρέπει νὰ τοῦ χαρίσουμε καὶ τ' ἄλογο...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Χωρὶς ἄλλο, γιατὶ ὄχι ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ—Μὰ σκέφθηκες ἂν ὁ Ρενὲ ἔχει σταῦλο; Κι' ἔπειτα θὰ τοῦ χρειαστῇ καὶ ἀμαξᾶς. Τὸ ἀμάξι μποροῦμε νὰ πουλήσουμε στὸν ἐξάδερφό σου 'Εντυγκάρ!Προχθὲς μοῦ εἶπε πῶς σκέπτεται ν' ἀγοράσῃ ἕνα,καὶ θὰ τοῦ κακοφανῇ ἂν μάθῃ πῶς εἴχαμε ἀμάξι καὶ τὸν ξεχάσαμε !...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.—Σ' αὐτὸ θἄχῃ δίκηο...

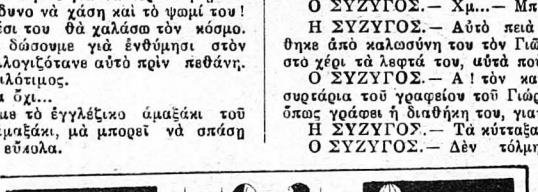

— Εἴδες τόλμη !

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Τώρα μένει τὸ ἄλογο.Μὰ τὴν πίστι μου μπορούσαμε νὰ τὸ χαρίσουμε στὸ Ρενέ,μὰδὲνεἶνε καβαλλάρης καίμπορεῖ νὰ πέσῃ νὰ σκοτωθῇ !

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.—"Εχεις δίκηο.Λοιπὸν νὰ τὸ κρατήσουμε ἐμεῖς τὸ ἄλογο. 'Ο Ρενὲ εἶνε καλὸς κυνηγὸς καθὼς μοῦλεγε ὁ Γιῶργος. "Ας τοῦ δώσουμε λοιπὸν αὐτὸ τὸ τουφέκι. *(Τὸ ξεκρεμᾶ ἀπ' τὸν τοῖχο).*

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Μὰ αὐτὸ τὸ τουφέκι ἦταν τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα σου. Εἶνε ἐνθύμιο οἰκογενειακό. Αὐτὸ καὶ τὸ σπαθί του μᾶς ἔμειναν ἀπ' τὸν πατέρα σου καὶ θὲς νὰ τὰ δώσῃς ; !...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Θεέ μου ! τί νὰ κάνω. Τὸ θέλημα ἑνὸς νεκροῦ εἶνε ἱερόν. Πρέπει νἄβρουμε κάτι πρωτοῦ ὁ Ρενὲ γυρίσῃ ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Δόσε του τὸ ρολόγι τοῦ Γιώργου νὰ τελειώνουμε. Ἕνα ρολόγι εἶνε καλὸ δῶρο.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ—Μαῦτὸ τὸ ρολόγι ἡ μητέρα μου τὸ χάρισε στὸν μακαρίτη, τὸν ἀδελφό μου, σὰν ἔκαμε τὴν πρώτη μετάληψι, πῶς νὰ τὸ στεοηθῶ ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Ἔερης,βαρέθηκα νὰ σπάω τὸ μυαλό μου. Δόσε ἐπιτέλους τοῦ Ρενὲ τὸν σκῦλο τοῦ Γιώργου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Νομίζεις πῶς θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.—Τότε τὸ μαχαῖρι τοῦ κυνηγιοῦ.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.—Ποτὲδὲνχαρίζουν μαχαίρια, γιατὶ κόβουν τὴ φιλία !..

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Δόσε του τὴν καρφίτσα μὲ τὰ μαργαριτάρια παῦμπῆκε ὁ Γιώργος στὸ λαιμοδέτη του.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.—Τὰ μαργαριτάρια εἶναι δάκρυα, δὲν τὰ κάνουν δῶρο !..

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.—Τότε δόστου τὰ κουμπιὰ τῶν μανικετιῶν τοῦμακαρίτη μὲ τὰ διαμάντια.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— "Ισα ἴσα πούχα σκοπὸ νὰ τὰ κάνω σκουλαρίκια. Μὰ γιὰ νὰ τιμήσω τὸ λόγο τοῦ μακαρίτη τοῦ τὰ δίνω τοῦ Ρενέ.Δὲν μοῦ λὲς ὅμως μὲ τί φορεσιὰ θὰ τὰ φορέσῃ ;...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Καλὰ λές... 'Ο Ρενὲ εἶνε φταχὸς καὶ τὰ φορέματά του παλιά, ἂν καὶ ἡ φτώχεια δὲν εἶνε ντροπή.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Γιατὶ σπάζουμε τὸ κεφάλι μας ; "Ας τοῦ δώκουμε τὰ φοέματα τοῦ μακαρίτη, ποῦναι πράγματα χρήσιμα.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Δυστυχῶς τὰ ὑποσχέθηκα στὸν ἀμαξᾶ μας !..

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Τότε τὸ παλτό του τὸ καινούργιο.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.- Τὸ ὑποσχέθηκα στὸν περιβολάρη μας !..

Η ΣΥΖΥΓΟΣ *(θυμωμένη).*— "Αν ὅλα τὰ ὑποσχέθηκες, τότε φρόντισε νὰ βρῆς ἐσὺ τὸ δῶρο ποὺ πρέπει.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Νὰ τοῦ δώσουμε τὴν εἰκόνα τοῦ Γιώργου !..

Η ΣΥΖΥΓΟΣ *(ἔξω φρενῶν).*— Θέλω νὰ φυλάξω τὴν εἰκόνα τοῦ ἀδελφοῦ μου. Τί νὰ τὴν κάνῃ ὁ Ρενὲ ἢ θὰ τὴν κρεμάσῃ στὴ σοφίτα ποὺ μένει γιὰ νὰ τὴν βλέπουν ἡ φιλενάδες του ἢ θὰ τὴν πουλήσῃ ἢ θὰ τὴν βάλῃ ἐνέχυρο !. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς δὲν ξέρουμε καὶ τί πρᾶμα εἶνε αὐτὸς ὁ Ρενέ, ἀπὸ ποῦ βαστᾶ ἡ σκούφια του καὶ πῶς ζῇ !.. Τὸν βρήκαμε στὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ μας νὰ κάνῃ δῶ μέσα τὸν ἀφέντη.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Μὰ ὁ μακαρίτης τὸν εἶχε ἀνάγκη. 'Ησαν ἀδελφικοὶ φίλοι...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— "Εκαμε ἄσχημα ὁ ἀδελφός μου νὰ πιάνῃ σχέσεις μὲ ὑποκείμενα ποὺ δὲν ἔχουν νὰ φᾶνε !

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Χμ...— Μπορεῖ νἆναι κ' ἔτσι...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Αὐτὸ πειὰ εἶνε φῶς φανερό. Δὲν περιποιήθηκε ἀπὸ καλωσύνη του τὸν Γιῶργο. Θἄθελε, φαίνεται, νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὰ λεφτά του, αὐτὰ ποὺ ἄφισε στὸ κορίτσι μας !...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Α ! τὸν κατεργάρη ! Κύτταξε ἀλήθεια στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου τοῦ Γιώργου ἂν τὰ χρεώγραφα εἶνε σωστὰ ὅπως γράφει ἡ διαθήκη του, γιατὶ ὁ Ρενὲ κρατοῦσε τὰ κλειδιά !...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Τὰ κύτταξα καὶ εἶνε σωστά.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Δὲν τόλμησε νὰ τἀγγίξῃ, θὰ φοβήθηκε φαίνεται...

Η ΣΥΓΥΓΟΣ. — Ναί, ἀλλὰ ποιὸς μᾶς βεβαιώνει πῶς δὲν θἄκλεψε ἄλλα πράγματα ἀπ' τὸ σαλόνι !..

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Σωστά. 'Εγὼ λέω μάλιστα ἕως ὅτου γυρίσῃ, νὰ φωνάξουμε τὸν ἀστυνόμο γιὰ νὰ ψῶξῃ τὸ μπαοῦλο του !..

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τρέξε λοιπόν !.. "Η καλύτερα ἄφισε, νὰ μὴ γίνουν σκάνδαλα καὶ δὲν ταιριάζει στὴ μνήμη τοῦ μακαρίτη. "Ας τὄβρει ἀπὸ ἄλλους...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— "Ας δοξάζει τὸ Θεὸ ὁ ἀχρεῖος, ποὺ ἔχει νὰ κάνῃ μὲ καθὼς πρέπει ἀνθρώπους ! 'Αλλοιῶς.....

Fernand de Fleury

ΑΣΤΕΙΑ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

Κάποιος σχολαστικὸς θέλοντας νὰ μάθῃ ἂν φαίνεται ὄμορφος ὅταν κοιμᾶται ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ στάθηκε μπρὸς στὸν καθρέπτη.

Σχολαστικὸς θέλοντας νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι του, πῆρε ἕνα λιθάρι ἀπὸ αὐτὸ καὶ τὸ περιέφερε γιὰ δεῖγμα.

Σχολαστικὸς σχολαστικὸν ἀπαντήσας τοῦ εἶπε : «Σ' εἶδα στὸν ὕπνο μου, σὲ χαιρέτησα καὶ σοῦ μίλησα», ὁ δὲ ἄλλος ἀποκρίθηκε : «Συγχώρησέ με ἂν δὲν σ' ἀντελήφθην !...»

ΤΟ ΤΣΑΪ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Τὸ τσάϊ εἰσήχθη στὴν 'Αγγλία πρὸ δύο αἰώνων· τώρα ὅμως γίνεται τέτοια κατανάλωσις ὥστε μόνο στὸ Λονδῖνο εἰσάγονται 150 ἑκατομμύρια λίτρα τὸ χρόνο.'Εξ αὐτῶν τὰ 60 ἑκατομμύρια τὰ προμηθεύονται οἱ "Αγγλοι ἀπὸ τὴν Κίνα, τὰ 27 ἀπὸ τὶς 'Αγγλικὲς 'Ινδίες καὶ τὰ λοιπὰ 13 ἑκατομμύρια ἀπὸ τὴν Κεϋλάνη καὶ τὴν'Ιάβα. Στόλοι ὁλόκληροι μεγάλων ἀτμοπλοίων μεταφέρουν τὸ τσάϊ στὴν 'Αγγλία, τὰ ὁποῖα συναγωνίζονται ποιὸν νὰ φθάσῃ πρῶτον στὸ Λονδῖνο. 'Εκεῖνο δὲ ποὺ θὰ φθάσῃ πρῶτο μὲ φορτίο τσαγιοῦ νέας συγκομιδῆς παίρνει ὡς βραβεῖον μέγα χρηματικὸν ποσόν. 'Αλλὰ καὶ οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ φορτίου κερδίζουν πολλά, γιατὶ τὸ πρῶτο φορτίο τῆς νέας συγκομιδῆς προπωλεῖται ὁλόκληρο σὲ ὑψηλὲς τιμές.